

съ това азъ искахъ да ти кажа: ей това е твоя занаятъ отъ сега нататкъ, твоята сѣдба тоестъ — да просишъ. Послѣ се разкаяхъ, горко се разкаяхъ, мжчихъ се... Азъ съмъ вече старъ, нѣмамъ си никого и дияр подслонъ — ще ме приемете ли вие като вашъ дѣдо?

Дѣцата се хвърлиха на врата му, а майката и бащата държахъ ржцѣтъ му, които треперѣха отъ вълнение.

— Дѣдо! дѣдо! — шепнѣха му дѣцата.

— Чакайте—ехе, условията, пазарлъка тоестъ не сме свършили, каза той, като ги отстрани съ ржка.

— Ами че, стори ми се, ти всичко си наредилъ, а за насъ нищо не остава, освѣнъ нашитѣ голи грижи — казаха почти отеднажъ мжжътъ и жената.

— Не, още едно; моето полсѣдно завѣщание тоестъ.

— Какво?

— Бориса ще изучимъ добръ. Но ще ми се закълнете, че нѣма да го правите докторъ — нека остане добъръ българинъ, учителъ, сѣдия, честенъ работникъ да стане, но само докторъ не — мразя азъ докторитѣ, не ги обичамъ тоестъ.

И дѣдо Манолъ привлече къмъ себе си момчето и го поглади по косицата.

— Нели, моето малко момче? А? Или не си съгласенъ съ дѣда си? — Не, нешегувамъ се азъ, моето добро момче; стани каквото искашъ: докторъ или учителъ, адвокатъ или сѣдия, работникъ или занаятчия, но винаги — добъръ българинъ, добъръ синъ на родината си тоестъ... Баща ти очитѣ си даде за нея, дай пѣкъ ти сърдцето.

Той го цѣлуна по челото и се изви настрана, за да скрие, види се, двѣ сълзи, които бѣха готови да капнатъ на главата на момчето.